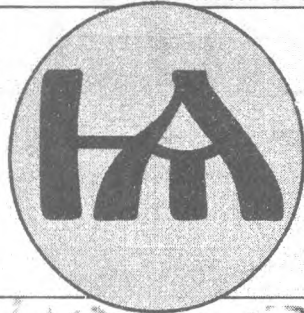
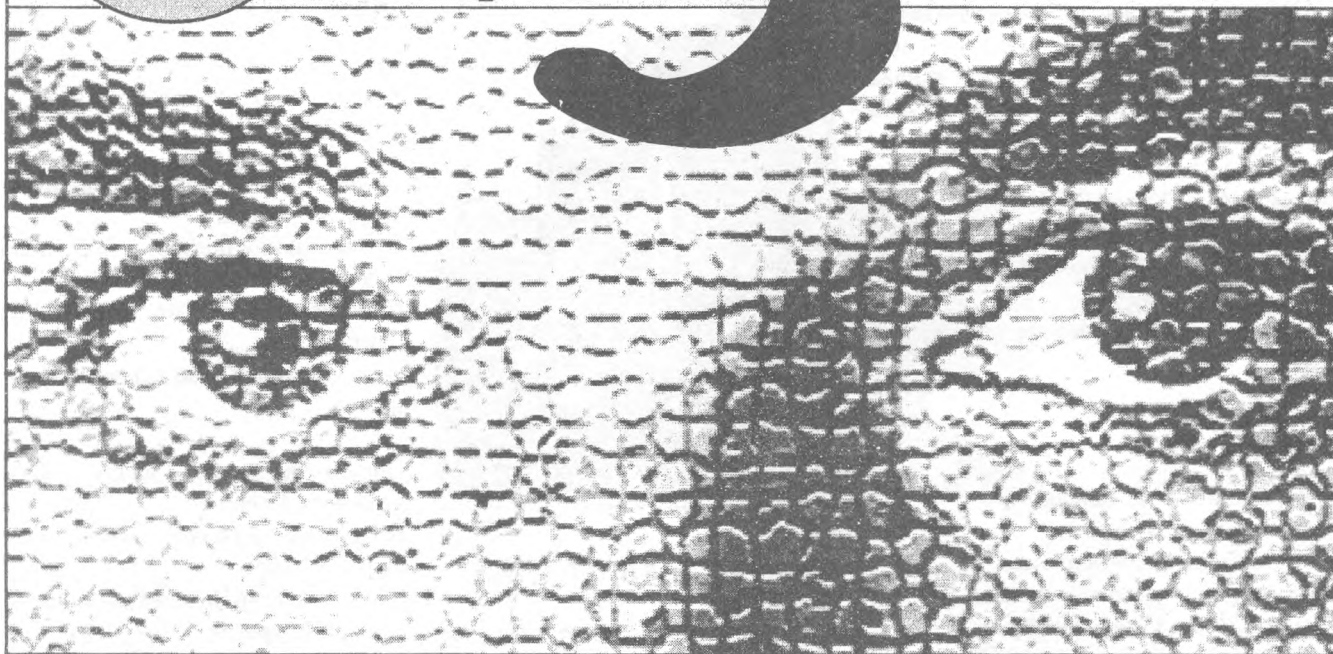
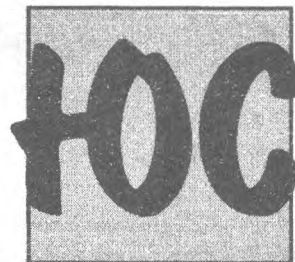

Юний
Сковородіанець

5

Трохи новин...

- "ЮС" – літературний додаток до студентського журналу "Центр Європи", що існує за підтримки EJM Free Media Fund (Washington-Praha)
- Постійним меценатом "ЮСа" є Спудейське Братство та Адміністрація НаУКМА
- А з приватними меценатами зараз не густо... І дарма: жертвуючи на газетку 1Грн., Ви "Грн"товано отримуєте 2 наступних номери.

ПОЕЗІЯ.....С. 2,7
ПРОЗА.....С.5,6
ПЕРЕКЛАДИ.....С. 3,4,6
ЕСЕ.....С.8

В номері:

У.Еко,
І.Качуровський
(метри),
О. Jennings,
С. Матвієнко,
Г. Логінова,
Б. Матіяш,
В. Колесник,
Р. Семків
(сантиметри)

А ВСЕ-ТАКИ ВАРТО...

(кілька слів від "співредакції")

Н

арешті-то ми дотрюхикали до вас зі своїм "ЮСом", любі наші читачики! У той час, коли гігантськими кроками розвивається і потужнішає видавнича індустрія, один за одним з'являються (достоту, як гриби після радіаційного дощу) солідні, поважні (і головне товсті) видання – "Література плюс", "Робот", "Підземний перехід", "Вік ночі", інші – ми скромно продовжуємо видавати безпретензійну та безпрецедентну газетку, і довидавались вже до ювілейного п'ятого числа.

З чим і вітаємо(-сь)!

З нагоди такого празника візьмемо інтерв'ю в співредакторів "ЮСа".

Ростислав Семків – Валентині Колесник:
Нащо взагалі цей "ЮС"?

Коли я побачила, як вправна рука одного зі спудейів запускає літачка, згорнутого з нашого "ЮСу", то подумала, що ми робимо велику справу, даючи нашим читачам шанс погратися в справжнісіньких естетів (вибачайте на слові). Між іншим, на сторінках "ЮСу" друкуються не лише шедеври корифеїв, але й віршомазівство початківців. До речі, вітаю тебе з дебютом!

Валентина Колесник – Ростиславу Семківу:

Традиційне запитання. Чого ми не плануємо робити в "ЮСі"?

Я би не хотів загачувати (загаджувати?) наші сторінки постмодерним вінегретом (чи то олів'єм?), махровою фантастикою чи шизоїдними детективами. Виступаємо за традиції реалізму, античного і критичного, та милу українську сентиментальність. Нашим прямим завданням є просвітницька робота серед народу, пропаганда найкращих зразків вітчизняного письменства, невтомне повсякденне "каганцювання" при неоновому світлі комп'ютерних дисплеїв. Між іншим, у подібний спосіб ми знайшли багато талановитих поетів(-ток)-самородків. До речі, вітаю тебе з дебютом!

В.К.: Дякую.

Р.С.: Дякую.

Отож, шановне читачтво (і писачтво), "ЮС" і надалі існуватиме для вас. Принаймні, у цьому переконані співредактори. Ми можемо його видавати, ви можете його писати – у чому ж питання?

ВАЛЕНТИНА КОЛЕСНИК

Цю кімнату я так люблю

Двоє

Щоденна дорога, як сіра кров, тече в твоїх жилах.
Небо порепане всотує крики птахів і людей.
Вертаєш додому по неіснуючих схилах,
З тобою, як вірний пес, вертається день.

Сумнівам в лоні твоїм затишно і безпечно,
Стигне м'яка вода для стомлених ніг.
Сірий із білим пес покладе тобі лапи на плечі,
Сірий із білим пес звично винюшить ніч.

◆◆◆

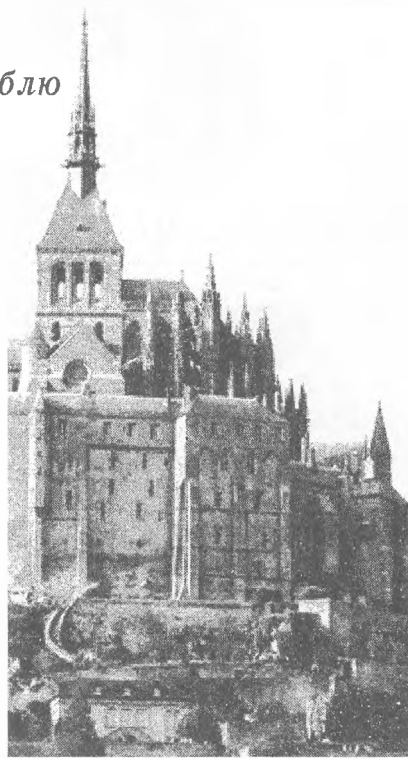
Цю кімнату я так люблю,
Коли тут немає нікого.
Місто білих дахів за вікном.
Шелест тиші у нішах шпалер.
Спертий запах старого хутра.
І знайомий почерк знемоги
Перекроює зміст листа,
Який не почати тепер.
Ефемерна часу течія
Стрімко зносить на сходжений берег
Змокле листя думок і слів
І висушує їх на піску.
І ти все ж відкладаєш убік
Непочатим листом паперу
Дві години прожитої тиші
І впускаєш чужі голоси.

◆◆◆

Вулик цього дому!
Ці звуки – розпущені бджоли –
підступно тягають
тиші твоєї мед.
Кому?

◆◆◆

Сонце ховає лице
На грудях мого підвіконня.
Хіба йому соромно так
За день короткий зими?
Чи це мені так пече
І коле у пальці сонні
Паморозь з хатнього боку,
Яку надихали ми.

РОСТИСЛАВ СЕМКІВ

Autre homme, autre femme

◆◆◆

Як в далекім Чикаго...
Над портом блукають сирени.
Від заплених фабрик
Ніхто не пройде до воріт.
Стугонять поїзди,
Ви даремно, напевне, даремно...
Ми настільки одні
В цей цегляний закинуті світ.

Осінь вже на дахах –
Інсталяція сонця і оргій.
Чистий нікель дерев
І сталевих конструкцій ажур.
Ви даремно отак,
Ви бували такі неповторні,
Як в далекім Чикаго,
Де сходи нагору над мур.

Так далеко від всіх
І від літературної моди.
Чайка – в мокрий пісок,
Пам'ятаєш? А ти – в океан.
В тім далекім Чикаго
Опівдні ми бачили сходи.
Треба було іти, а тепер –
*Autre homme, autre femme*¹.

¹ Інший чоловік, інша жінка (фр.)

◆◆◆

Якщо тобі здається,
Що довкола чуєш голоси друзів...
...прислухайся уважно:
може, це твій власний голос,
відбитий від глухих
та холодних стін.

◆◆◆

Темний замок Альгамбра над ніч
закриває бійниці.
Православний подзвін ... але звідки?
– довкола полки.
Хижі маври ідуть, їм у таборі, знаєте,
сниться
Барвоцвітний Коран і світи, де усе
навпаки.

Попелястий прибій – напряду від
незнаних Америк,
Він не хоче під блюз, він чекає на
пафос від сурм.
І Сантьяго старий через звалища
крику й істерик
У наспівану ніч поведе своїх маврів
на штурм.

О Альгамбро моя, королево поетик й
еротик,
Непобачене місто кориці, шовків і
пожеж,
Коли моя рука відчува твоє тіло на
дотик,
Ти ховаєшся в камінь і геть
стороною ідеш.

Дерев'ючи б'ється об мури старий
інквізитор –
(Дуже дивно: чи мур – це остання з
твоїх оборон?) –
О Альгамбро моя, тут полки хижаків
і піїтів,
Але ти не піддайся...

Хоч ти не віддайся

в полон...

ІГОР КАЧУРОВСЬКИЙ

Хорхе Каррера Андраде

Досконале життя

Несмілий брате-крілику! Мій вчителю й філософе!
Життя твоє для мене – як лекція мовчання.
Коли ти в самоті свої знаходиш скарби,
Пощо тобі одвічний рух світів?

Маленький мій шукачу, що прагнеш тільки
мудрости,
Листаєш ти, мов книгу, капусту скромну й гарну
І дивишся на небо, де маневрує ластівка,
Мов Симеон святий – із темної печери.

Проби у Бога доброго небесної левади,
На тій леваді райській – капуста кришталева,
І джерело солодке для мордочки тендітної,
І понад головою літають голуби.

Сам дух твого життя – це досконала святість.
І на своїй мотузці тебе святий Франціско
Колись до себе візьме. І вухами твоїми
На небі будуть бавитись дітей маленьких душі.

Анонім

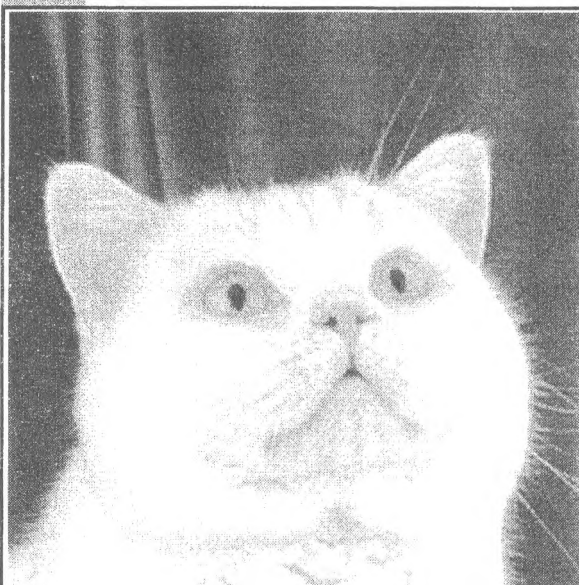
Граф Арнальдос

Чи хто чув таку пригоду, що пішов Арнальдос-граф
Ранком на святого Йвана понад море-океан.
Він ішов на полювання: сокола в руці тримав –
І помітив, що галера йде до берега здаля.
Мала паруси шовкові, із брокату такеляж,
А моряк, що нею править, вголос пісню заспівав,
Аж спокійне стало море, і зненацька вітер спав,
І спливли наверх рибини, що ховала глибина,
І птахи, що довкіл літали, всі на щоглу сіли враз.

І промовив граф Арнальдос – слухайте, що він сказав:

- Прокажи, моряче, пісню, ради Бога, - всі слова.
Та моряк відповідає – відповідь той чує граф:
- Лиш для тих, хто йде зі мною, пісня складена моя.

Не так давно до КМА завітав Ігор Качуровський, поет, один з провідних перекладачів-українців американського континенту. Пан Ігор люб'язно згодився надрукувати кілька перекладів зі свого доробку в "ЮСі". Добірку складають головню переклади латиноамериканської поезії, зокрема й Хорхе Луїса Борхеса, з яким пан Качуровський був особисто знайомий. Тексти "Граф Арнальдос" та "Сіроокий король" друкуються вперше.

Хорхе Люїс Борхес

Беппо

Як білий кіт, котрий немає пари,
Задивиться у ясен місяць люстра,
То де йому вже знати, що ця білість
І очі золоті, яких не бачив
Ніколи в домі, - його власний образ.
Хто пояснить йому, що той, кого він
Спостерігає, - тільки сон свічада?
Коти ці гармонічні, я сказав би,
І той зі скла, і цей, з крові і плоті,
Це привиди, що творить їх на час
Одвічний архітект. Це саме твердить,
Теж привид сам, Плотін у "Еннеадах".
Якого ж бо Адама з-перед раю,
Яких божеств, довіку незбагнених,
Ми, люди, розтрощене свічадо?

On His Blindness

Вже стільки літ над долею моєю
Стоїть затята промениста мла,
Яка всі речі ув одно злила,
Без барв і форм. В саму лише ідею.

Стихійні довгі ночі, як і дні,
Де повно люду, - все це мла, тумани,
В непевно-вірнім світлі, що не тане
Й пантрує на світанку. Так мені

Кортить побачити лице людини,
Збагнути непрочитані книжки
(З них насолода - в дотику руки...),
Високе птаство й місячні години.

Комусь - усесвіт, простір щонайширший,
Мені лише півтемрява та вірші...

Одіссея, Книга двадцять третя

Залізний меч в його міцній правиці
Уже сповнив належний труд відплати.
І щедро кров розпусника пролляти
Вже довелося ратищу й сулиці.

На злість і богові з його морями
Й Аресові, що з гуркотом яриться,
Під сірими суворими вітрами
Вернувсь Улісс до царства і цариці.

Уже з любов'ю господина біла
На грудях у володаря спочила
На спільнім ложі царственным своїм.

А де ж той муж, який пізнав вигнання,
Тинявся псом по світі в дні скитання,
Та запевняв, що зветься він - ніким?

**Амадо Нерво
До Кемпіса**

Вже стільки років прагну пустині,
Вже стільки років жити несила,
З гіркого смутку слабую нині,
І твоя книга в тім завинила.

Раніш любив я кожную істоту,
Світло і море, і лан безкрай.
Але ти говориш, що все марнота,
Що все загине, що все вмирає.

Спраглі цілунку губи жіночі,
Було, цілую, палкий коханий,
Русяві коси й великі очі -
Не мавши й гадки, що це зів'яне.

Але, як твердять вчені глибокі,
Що ти цитуєш в своєму творі,
Люди проходять, мов оболони,
Або мов тіні й вітрила в морі.

Тепер земного я уникаю.
Радощів жодних в душі нужденній.
І, взявши книгу твою, блукаю
У пільмі ночі непроникненній.

Блідий аскете, сину пустині,
О Кемпіс, Кемпіс, як зле зі мною.
З гіркого смутку слабую нині -
І твоя книга тому виною.

**Анна Ахматова
Сіроокий король**

Слава тобі, найболючіша з доль:
Вчора помер сіроокий король.
В небі шарлату вечірній розлив.
Муж, повернувшись, байдуже повів:
"На полюванні це сталося з ним.
Тіло знайшли поза дубом старим.
Ще ж молодий... Королеви шкода:
Як ніч зробилася зовсім сіда".
Лютьку знайшов на ватрані, забрав
І на роботу нічну почвалав.
Доню я маю збудити зі сну -
В сірії очі її зазирну.
Тільки тополі тріпочуть здаля:
"Більше немає твого короля".

Галина Логінова

ІГРИ З ДОРОГОЮ

Сонний ранок. Щелепи вкотре з хрускотом розводять. Очі холодять вологе повітря, а вони так хочуть побути ще трошки під ковдрою сну. На деревах ще висить останнє листя, мов зацукроване морозом. Весело пробігло двійко підлітків, пустуючи й вибрикуючи.

“Не для всіх цей ранок сонний”, - подумав Богдан. “Як би сказали вони про цю пору – чудовий ранок, радісний ранок? Та, взагалі, що мені до того?” Богдан добре почувався. Перед виходом на вулицю довго стояв під гарячим душем, потім відчув своє тіло металевою пружиною, увімкнувши холодну воду. Охкаючи, розтерся кошлатим рушником, вдягнув свіжу білизну. Зварив міцної ароматної кави. Тіло розкошувало. Приємне тепло і відчуття сили випромінювалося від нього. Не вистачало одного – соковитих поцілунків жінки. І не якої-небудь прокуреної чортиці з нічної дискотеки, а справжньої близької любові з пружною шкірою і текучим волоссям.

Автобус над’їхав швидко. Навіть не встиг промерзнути на зупинці. В автобусному череві було задкушливо і тісно, хилитало й трусило, відгикувало й приплямувало. На Богдана знову найшло, і він розпочав свою гру. Автобус – це калейдоскоп, люди – маленькі кольорові скельця, замкнуті у рурці. На кожній зупинці невеличкий струс, хтось вийшов, хтось зайшов. Візерунок повернувся, сяйнув іншим боком. Якщо, звичайно, сяйнув. Іноді бувають такі сірі люди. Не вистачить ніякої уяви, щоб їх урізномарвити. Вони далять своєю убитістю і вбогістю. Сумно, аж крутить. Чому ж саме ці люди зі мною в одному місці? Із тисяч, мільйонів саме ці? А якби чиясь могутня рука вихопила цей автобус і закинула в лісові нетрі, як би вжився Богдан з цими істотами, що волею випадку є отут зараз?

Богдан очима шукав вродливих дівчат, одна з них стала б йому за дружину. Он та в сріблястій шубці вельми приваблива, та й та з чорним хвилястим волоссям теж дуже гарна. Чому б не завести собі гарем? До того ж і молодиків наразі обмаль: набундючений красень з плеєром, два бритоголовці в шкірянках... троє хлопчаків до рахунку не йдуть... заклопотаний сім’янин років двадцяти з тонесенькою обручкою і землистим обличчям... ото й усе. Дядьки після сорока до рахунку не беруться, для них є розповнілі тіточки з фарбованим волоссям і золоченими зубами, які аж ніяк не цікаві Богданові.

Який жаль! На зупинці біля гастроному вийшли дві звабливі школярочки старших класів, а занесло стару каргу і довгокосого неформала: невдало для Богдана струснуло автобус-калейдоскоп.

Щоку ледь полоскотало. Хлопець глянув у сторону сигналу і втопився у синім-синім погляді. Моя ж ти

кралечко! Дівчина в чорних тугеньких джинсах, що так доладно підкреслюють фігурку. Ще й погляди такі недвозначні кидає. Богдан стрівся з нею очима, кілька секунд вона тримала зв’язок, легенько всміхнувшись. “Все іде як треба”, - думав хлопець.

А зараз чорна круговерть хапає автобус і, струшуючи його немилосердно, підносить вгору, кидає між своїми могутніми долонями. Регочеться стихія, бавлячись зі скалкою-машинкою повною людей. Вилушує їх із автобуса, як горошини зі стручка і топить в океані, де хвилі велетенськими горами змінюють одна одну. Богдан, захиляючись, виборює собі життя, мокра одежа тягне донизу, але ось його очі знову ловлять згасаючий синій погляд. Дівчина вже знесилася, вона потопає – пташка занадто слабка і ніжна, щоб встояти проти океану. Богдан хапає її ослабле тіло і, зібравши рештки сили, пливе до острова, що видніється, наче остання надія.

Там, на острові, вони будуть єдиними, хто врятувався. Богдан зробить дівчині штучне дихання, масаж серця чи ще там щось, аби вона ожила. Тоді дівчина розплющить очі і вдячно та захоплено буде дивитися на свого рятівника. Кохання буде в тім погляді. На безлюднім острові – справжній рай: чудові дерева з тропічними плодами, птахи, козулі і риба у злагіднілому океані. Богдан збудує курінь із решток автобуса та гілок, щоб урятуватися від дощу. А ще на острові буде водоспад із сріблясто-кришталевою водою. Однієї теплої, місячної ночі вони підуть до нього купатися. Вона скине свій одяг (тугенькі джинси і коротку шкірянку, червоного светра і все, що під ним)...

“Я так не гуляю!”- хотілося аж скрикнути Богданові. На площі красуня вийшла, на останок сяйнувши синявою з-під вій. “Чому ти, дорого, така немилосердна сьогодні?” – думав Богдан. Автомобілі кольоровим драже котилися туди-сюди. Намистинки на сірій стрічці,

карамельки у ласім роті, рибенята у синім морі, кульки у лототроні, відповіді на запитання. Чорна машина – “ні”, біла машина – “так”, червона – “любов”, зелена – “гроші”, синя – “перепона”, жовта – “невдача”.

Богдан давно придумав ту мову для себе і дороги. Почалось, коли їздив дізнаватися результати важливого іспиту. Нервуючись, не знав, як встояти, що робити. Автобус, на горі, ледве повз. Так і хотілося вискочити з нього й побігти, хоча сам розумів, що нічого доброго з того не вийде. Він приречено вперся лобом у прохолодне скло віконця і знічев’я загадав: “Якщо зараз автобус обжене біла машина, то я склав той іспит, якщо чорна – провалився”. Серце хлопцеві завмирало, коли він дивився, як чорний опель і білий москвич, йдучи поряд, наближалися. Водій москвича тоді був спритнішим і повз Богданове розпашіле обличчя першою проскочила біла машина. Глибоко, з полегкістю зітхнув. Зловивши на собі кілька здивованих поглядів, втишився, заспокоївся. За іспит йому було “відмінно”.

З тих пір він почав вірити дорозі і всьому тому, що вона передрікає. Спочатку він питав дорогу рідко, коли дуже треба було. Потім частіше, байдужіше, просто, щоб вбити час. Питав у дороги, приміром: “Чи кохає мене Надійка?” Жовта мазда хуркотіла повз нього. Богдан не вірив: лиш сьогодні ця дівчина перестріла його на сходах із якимось недоречним запитанням, а потім, ніби спіткнувшись, вхопилася за його руку, зашарілася, засоромилась. Тоді він перепитував: “Чи правда, що вона кохає мене найбільше з усіх хлопців на факультеті?” Десь з-за рогу виїхав червоний стрімкий мерседес і яскравою стрілою мчав повз Богданів автобус. “Ось тепер вірно!” – тішив своє самолюбство хлопець.

Богдан їздив у жовтім автобусі, всередині “невдачі”, розшифровував символи машинок, де сиділи люди, котрі гралися в свої ігри і мчали до, від, повз, крізь, в, з... вдалину. Хтось іще грався, запускаючи ці машинки, іноді ненароком робив аварії і припиняв ігри пасажирів, і виводив із гри кілька Богданових кульок.

Прийшов час, коли дорога зробила свій крок і почала гратися з Богданом. Він так зник до неї, полюбив, не міг обійтися. Тепер в розмові з кимось, абощо, приймаючи важливі рішення, Богданові треба було порадитися з дорогою. Тільки глянути разочок, яка там машина їде. Добре, що майже всі вікна в місті виходять на дорогу. Лише після того він казав своє “так” чи “ні”.

Богдан якось злякався – чи не хвороба то, його гра? Захотів позбутися, але не так то просто виявилось, адже тепер машини-піфії не мовчали, а промовляли кожного разу, і зробити їх німими, повернути все, як було, Богдан був не спроможний. Хоча він сам навчив дорогу говорити.

... Богдан вийшов з автобуса біля свого інституту. Надійка здалеку помахала йому рукою, певно, чекала біля зупинки. Хлопець усміхнівся їй і пішов назустріч.

(продовження в наступному числі)

Голана Матіяш (переклад)

Анна Ахматова

Вечером

Звнела музыка в саду

Таким невыразимым горем.

Свежо и остро пахли морем

На блюде устрицы во льду.

Он мне сказал: “Я верный друг!”

И моего коснулся платья.

Как не похожи на объятья

Прикосновенья этих рук.

Так гладят кошек или птиц,

Так на наездниц смотрят стройных...

Лишь смех в глазах его спокойных

Под легким золотом ресниц.

А скорбных скрипок голоса

Поют за стелющимся дымом:

“Благослови же небеса –

Ты первый раз одна с любимым”.

Увечері

Бриніла музика в саду

Таким невисловленим горем.

І свіжо й гостро пахли морем

В тарелі устриці в льоду.

Мені сказав він: “Я Ваш друг.”

І доторкнувся ледь до сукні.

І, певно, не були присутні

Обійми в дотикові рук.

Так гладять кішок чи птахів,

На вершниця дивляться граційних...

Та сміх в очах його спокійних

На віях золотом бринів.

А скрипок голоси скорботно

Співають, стеляться туманом:

“Благослови сьогодні небо –

Ти вперше віч на віч з коханим”.

Gardening*Rosemary, lavender, thyme*

When the summer sun fell
through her open window
it caressed her bare back
so that she dreamt she was bent
over a garden,
halos of dirt in her nails
and the crevices of her palms.

Basil, peppermint, sage

After she awoke
she could still smell
the scent of the herbs she imagined
in her sleep.

Tarragon, cilantro, lemon balm

She laid the plants
in the warm soil
and as she watered them
rainbows formed between her
and the leaves.

Oregano, marjoram, chives

They grew to fill the empty spaces
In her heart.

Садівництво*Розмарин, лаванда, тим'ян*

Коли літнє сонце сідало
крізь її відчинене вікно
пестило її оголену спину
аж вона уявила, що нахилилась
над садом,
вінчики бруду під її нігтями
та у зморшках її долонь.

Волошки, перечна м'ята, шавлія

Як прокинулась, вона
ще могла пахнути
запахом трав, що наснила
собі.

Полин, цілантро, духмяний лимон

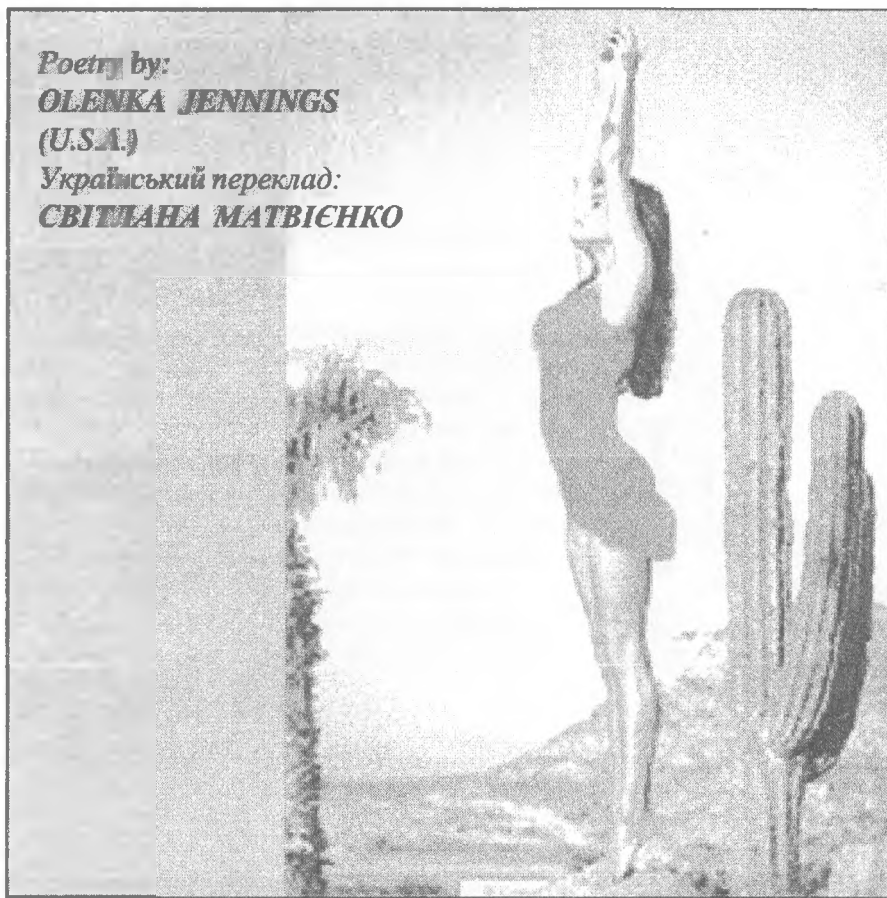
Вона клала рослини
у теплий ґрунт,
коли їх вона поливала
веселка вставала між нею
та листям.

Орегано, майоран, цибуля

Вони ростуть, щоб заповнити порожнини
в її серці.

Poetry by:
OLENKA JENNINGS
(U.S.A.)

Український переклад:
СВІТЛАНА МАТВІЄНКО

Juan Les Pins

Against a background of night,
her jaw dropped
at the sight of a feathered
dancer.

In the space beneath
the dancer's arms,
the colors smelted
and she could see
wings.

In the morning,
she went swimming
in water that shimmered
turquoise
she laid on her back
to let the waves rock her
and then walked into its depths,
until a rim of salt
formed around her lips.
When she let the orange sun
dry her, grains of sand
shifted into her hair

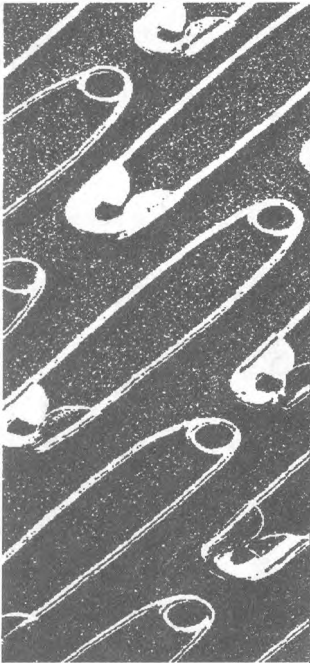
Moving away
from the beach
she felt beautiful
and light,
as though she could fly
in her new furthers:
torquoise and orange,
composed of grains
of salt and sand.

Juan Les Pins

Проти ночі
вона завмерла від подиву й ляку
як побачила вкритого пір'ям
танцюриста.
І бачила, як під
його руками
кольори танули
і було їй видно
крила.

Ранком
вона пішла купатись
у воді, що блискотіла
бірюзою.
Вона лягла на спину,
дозволяючи хвилям її колисати,
і потім пішла в їх глибини,
аж доки соляний обідок
не утворився навколо вуст її.
Як дозволила помаранчевому сонцю
висушити себе, зерна піску
заплутались у її волосся.

Рушаючи назад
з пляжу,
вона почувалася вродливою
та світлою,
як ніби могла літати
на своїх нових крилах:
бірюзових і помаранчевих,
утворених з зернин
піску та солі.

УМБЕРТО ЕКО

Внутрішні рецензії

Маркіз де Сад

“Жюстіна”

Рукопис надійшов до мене в той момент, коли я був дуже завантажений, і, чесно кажучи, довелося ознайомитися з ним вибірково.

Розгортаєш вперше – багатосторінкова натурфілософія з відступами на тисячу різних тем. Про жорстокість боротьби за існування, про розмноження рослин, про чергування видів у тваринному світі. Вдруге мені потрапили на очі сторінок п'ятнадцять про сутність насолоди, про чуттєве й уявне і таке інше у тому ж дусі. Втретє – два десятки сторінок про принцип підкорення у взаємостосунках статей в різних країнах земної кулі... Здається, досить. Науковими публікаціями ми не займаємося. Публіці в наш час потрібен тільки секс, секс і ще раз секс, і чим різноманітніше, тим ліпше. Нема нічого злого, щоб не вийшло на добре. Ми знайшли свій шлях, видавши “Любовні походеньки кавалера де Фоблаза”. Філософські твори відсилайте в “Науку”.

Внутрішні рецензії - це приватна справа видавництва, характеристики творів, що їх експерт надає редакторів. Від них часто залежить бути твору виданому чи ні.

Пропонуємо Вашій увазі цікаву пародію на даний “жанр”.

Марсель Пруст

“У пошуках втраченого часу”

Нема сумніву, перед нами цікава ідея. Текст занадто довгий, можна зробити достатньо багато випусків для кишенькової серії.

Проте, врахуймо, що будемо змушені переддагувати майже все, у крайньому разі, всю пунктуацію. Текст не розбитий на абзаци, і автор навіть не ставить крапок між реченнями (там є фрази довжиною в дві сторінки). Якщо він сам не захоче доопрацьовувати, не знаю, хто це буде робити за нього. Але без цього книга не відбудеться.

Франц Кафка

“Процес”

Навіть дуже непогана книжка, детектив трохи з хічкоківським ухилом. Гарне вбивство у фіналі. Загалом книга знайде свого читача.

Але таке враження, ніби над автором тяжіла якась цензура. Навіщо незрозумілі натяки, чому б не назвати своїми іменами і героїв, і місце дії? І з якої все ж таки причини відбувається цей процес? Залишається з'ясувати темні місця, конкретизувати описи, навести факти, факти і ще раз факти. З'ясуються причини того, що відбувається, посиляться “саспенс”.

Молоді письменники вважають, що шикарніше писати “одна людина” замість “пан такий-то в такому-то місці в такий-то час”, і уявляють, що це поетично. Ну добре. Якщо надасться до обробки – дообробимо, інакше відхиляємо.

Джеймс Джойс

“Поминок по Фіннегану”

Прошу редакцію бути більш уважними з тим, що ви відсилаєте на відгук. Будучи консультантом з англійської літератури, не розумію, чому мені направили рукопис біс знає якою мовою. Повертаю рукопис в окремому пакеті.

(“Иностранная литература”. - 1997. - №5)

“ИС” - газетка для засвітки творчих та інших особистостей

Співредактори:
Валентина Колесник
Росеніслав Семків

Контактна адреса:
м. Київ - 253232.
вул. Марини Цвєткової в. 22б, в. 718

Газетка поширюється серед достойних людей, котрі цікавляться л-рою.